

"Poporul Meu" - o înaltă onoare pe care nu o merităm

Miercuri, 27 septembrie 2006

Gili Cârstea

Anumiți cititori au o râvnă specială să vadă în publicațiile noastre mai mult decât intenționăm noi. Ei cred că deseori noastre referiri la aventurile ecumenice ale bisericii sunt motivate de opinia noastră că administrația bisericii este apostaziată, că biserica este cu un picior în Babilon iar membrii ar face bine să-și facă planurile de evacuare.

Dacă am fi crezut aceste lucruri, noi am fi făcut două lucruri importante: Am fi declarat deschis și fără teamă acest lucru, apoi ne-am fi cerut imediat retragerea din biserică.

Nu, poporul lui Dumnezeu nu este și nu a fost niciodată Babilonul. Da, el a fost deseori în apostazie, departe de Dumnezeu, dar totdeauna a fost poporul lui Dumnezeu, până când nu a mai fost deloc un popor. Vă rog să urmăriți limbajul folosit de Dumnezeu în asemenea situații:

Psalmi 81:11 - Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat.

Isaia 1:3 - Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine.

Ieremia 2:13 - Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.

Ieremia 18:15 - Totuși poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări, și a apucat pe cărări și drumuri nebătute.

Ieremia 8:7 - Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului!

Osea 4:12 - Poporul Meu își întreabă lemnul lui, și toiagul lui îi proorocește; căci duhul curviei îi duce în rătăcire, și sunt necredincioși Dumnezeului lor.

Osea 11:7 - Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Prea Înalt, niciunul dintre ei nu caută să se ridice.

Secole de apostazie și închinare la idoli s-au prăvălit peste ei, dar au rămas un popor pe care Dumnezeu l-a considerat al Lui, iar când a venit împlinirea vremii, El „a venit la ai

Săi,” adică la poporul Său, și nu S-a dus în Babilon. Domnul Hristos a fost trimis „la oile pierdute ale casei lui Israel,” chiar dacă ei nu L-au primit, nu L-au recunoscut și nu L-au dorit. Până în anul 34, Israel a fost poporul lui Dumnezeu, iar după aceea nu a mai fost niciun fel de popor; dar niciodată nu au devenit Babilonul.

O altă credință stranie, și pe care noi nu o împărtășim, este aceea că biserica aceasta ar reuși să iasă din starea de paralizie spirituală dacă ar avea alți conducători. Aceasta este o naivitate politicianistă adoptată din mentalitățile acestei lumi. Când ceva nu merge bine într-o țară, soluția este „jos guvernul.” Aceasta îmi aduce aminte de opinia cuiva, care spunea că țara noastră este mai dotată decât Elveția, dar ceea ce ne lipsește sunt elvețienii.

Ce s-ar schimba dacă am decapita conducerea bisericii, și am aduce acolo o echipă de sfinți, aleși după cele mai stricte criterii de spiritualitate? Nu s-ar schimba nimic, deoarece problema îngerului bisericii Laodicea nu este una de personal. Ar fi o naivitate să credem că Martorul credincios are ceva cu „anumiți” oameni care au ajuns la conducerea lucrării. El are o problemă cu „orice” om care ajunge la conducerea lucrării. Chiar dacă am aduce o echipă de pe Marte, aceasta ar fi afectată imediat de virusul laodicean și de constrângerile fenomenale ale unui sistem electoral bazat pe reprezentare.

Frații de la conducere nu sunt nici mai buni, nici mai răi decât fiecare dintre noi, deoarece ei sunt chiar dintre noi. Ba s-ar putea spune că ei sunt mai buni decât mulți dintre noi, căci presiunile și constrângerile de la nivelul lucrării sunt infinit mai puternice decât cele pe care le îndurăm noi, în locurile modeste pe care le ocupăm.

Așa cum știți, noi avem o stimă deosebită pentru anumiți bărbați ai acestui popor, precum Robert J. Wieland, Donald K. Short, Herbert E. Douglas, A.Graham Maxwell și alții. S-ar schimba biserica dacă ar ajunge ei la conducere? Nicidecum. A fost o vreme când președintele Conferinței Generale, Robert H. Pierson, iubea cu toată inima solia 1888, dar nu a reușit să facă nimic. S-a retras înfrânt și disperat, copleșit de forța și determinarea altora de a avea o altă solie și o altă biserică.

Laodicea are o problemă colectivă, pe care trebuie să o înțeleagă corect înainte de a-și realiza destinul sau de a înceta să mai fie poporul lui Dumnezeu din ultima generație. Noi L-am răstignit pe Hristos în persoana Duhului Sfânt acum aproape 120 de ani, la sesiunea din 1888. Am refuzat lumina care ne-ar fi ajutat să avertizăm lumea prin solia îngerului al treilea, iar acum ne învârtim prin pustie fără hartă și busolă. Până nu înțelegem acest păcat obștesc, colectiv, nu există nicio șansă de redeșteptare și reformă, iar îngerul bisericii Laodicea, oricine ar fi el, va continua să fie nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol. Acest popor nu se va trezi dacă cineva de la conducere ne va obliga să credem solia 1888. Această solie trebuie transmisă prin instrumente umile de la baza lucrării, de către oameni fără autoritate în biserică, astfel ca nimeni să nu se simtă constrâns să o primească din cauza poziției oficiale a solului. Fericiți și sfinți sunt administratorii care nu se împotrivesc acestei solii și metodelor simple pe care le folosește Dumnezeu.

Mișcarea adventă a fost chemată la existență deoarece pionierii ei au dovedit suficientă deschidere pentru lumina nouă, iar omenirea exact de așa ceva avea nevoie. Solia

îngerului al treilea este obligatorie, înainte ca omenirea să poată fi lăsată de capul ei, fără protecția divină. Desigur, nu există nicio garanție că Laodicea își va realiza misiunea; din contră, toate semnele arată că mergem pe același drum străbătut de Israelul după trup. Și totuși, adevărul încredințat acestui popor – sanctuarul și neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – continuă să fie unica soluție pentru impasul planetar.

Din acest motiv lui Dumnezeu nu-i este rușine să ne numească încă poporul Său, chiar dacă noi nu merităm deloc această onoare extraordinară.